

Νέαι Βιεννέζικαι ὁπερέτται ἀγγέλλονται αἱ ἐξῆς:
 «Στρατιωτικά παιγνίδια» λιμπρέττο Βίλνερ, μου-
 σική Λεάρ.
 Ὁ «Ναπολέων καὶ αἱ γυναῖκες» τοῦ Ρεϊνχάρ.
 Ἡ «ὦραία Σουηδὴ» λιμπρέττο Κρουμπάουν, μου-
 σική Βιντεμμέργερ.

Ἡ «Βασίλισσα τῆς νυκτός» μουσική Ὀλλάνδερ.
 Ὁ «Κυανοῦς ἥρωας» μουσική Στράους.
 Ἡ «Δνὶς Πομπαδούρ» λιμπρέττο Βερνάνσνερ, μου-
 σική Στράους.
 Τὸ «Διὰ ντόμινο» λιμπρέττο Ζερπάχ, μουσική
 Κουλιβιέ.

Ἡ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΙΣ τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ Γραμμάτων ὁ γνωστότατος φιλέλλην καὶ Ἑλληνιστὴς κ. Θεόδωρος Ραϊνάχ ἔκαμε τὴν ἀπολογίαν τῆς περιφήμου ποιητρίας Σαπφούς, ἀκμασάσης περὶ τὸ 610 π. Χ. ἐπὶ τῇ βάσει

ποιημάτων τῆς ἐσχάτως ἀνακαλυφθέντων ὑπὸ Ἀγγλων ἀρχαιολόγων.

Ὁ κ. Ραϊνάχ ἐπιμένει ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἠθικῆς τῆς Σαπφούς, περὶ τῆς ὁποίας τόσον κακὴν παράδοσιν ἔχομεν ἀπὸ τοὺς συγχρόνους τῆς. Ἔως σήμερον ἡ φήμη τῆς Σαπφούς ὡς ποιητρίας συνηγωνίζετο μετὰ τὴν φήμην τῆς ὡς ἐταίρας, ἰσχυρίας πρὸς τὴν Φρύνην καὶ τὴν Λαΐδα. Ἐν τούτοις, τὸ τοιοῦτον δὲν φαίνεται πιστοποιούμενον ὑπὸ τοῦ ἐν γένει ἔργου τῆς. Ἀπ' ἐναντίας, ὁ κ. Ραϊνάχ ἐξάγει τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Σαπφὴ ἐπυκοφαντήθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων τῆς χρονικογράφων, οἵτινες εἶχον ὑπ' ὄψει τῶν τὰς συγχρόνους τῶν οἰκοκυράς, αἱ ὁποῖαι ἔζων κλεισμέναι εἰς τὸν γυναικωνίτην καὶ δὲν ἦσαν μορφώσεως μεγαλειτέρας ἀπὸ τὰς ὁδάλισκας τῶν Τουρκικῶν χαρεμιῶν. Μόνον αἱ μεγάλαι ἐταῖραι διεκρίνοντο διὰ τὸ πνεῦμά των καὶ τὴν φιλολογικὴν των μόρφωσιν. Καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Σαπφὴ ἔγραφε στίχους, ἤρχετο διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐταῖρα ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους χρονικογράφους, οἵτινες δὲν ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν τὴν ζοὴν ἐν τῇ Μιτυλήνῃ τῇ πατρίδι τῆς ποιητρίας καὶ παρεξηγήσαντες ὅλα τὰ ποιήματά τῆς ἐπλάσαν ὀνόματα ἔραστῶν καὶ ἐρωτικὰ ἐπεισόδια ἀνύπαρκτα.

Ὁ κ. Ραϊνάχ παρετήρησεν ἀκριβῶς, ὅτι ἡ Σαπφὴ, ἂν ἦτο ἐταῖρα δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τὴν λεπτὴν ἀντίληψιν τῆς ἐκτιμήσεως τῆς κοινωνίας ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζη. Καὶ τὴν βλέπομεν εἰς ἓνα ποίημά τῆς διὰ τὸν ἀδελφόν τῆς Κάραξον, ὅστις περιπλεχθεὶς εἰς τὸν ἔρωτα Αἰγυπτίας ἐταίρας κατέφαγε τὴν περιουσίαν του, νὰ ἐκπράξῃ βαθυτάτην πικρίαν διὰ τὸ ἀτύχημα καὶ νὰ ἐπικαλῇ τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὰς θαλασσίας θεάς νὰ ἐπαναφέρουν ὀπίσω καὶ ὑγιᾶ τὸν ἀδελφόν καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν κακολογίαν τῶν συμπολιτῶν του.

Ἡ Σαπφὴ, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἦτο μία «χαριτωμένη γυναικοῦλα», ὅπως λέγομεν σήμερον. Κοντὴ, μελαχροινὴ, ζωηρά, εὐθυμὸς καὶ διαχυτική, ἐπύρπιζε γύρω τῆς χάριν καὶ πνεῦμα. Ἐμεινε χήρα νεωτάτῃ καὶ αὐτὸ συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὸ νὰ δώσῃ ὅλην εἰς τὴν κακολογίαν τῶν συγχρόνων τῆς. Διὰ νὰ ἔχῃ συντροφίαν γύρω τῆς καὶ χάριν τῆς μορφώσεως τῆς θυγατρὸς τῆς ἡ Σαπφὴ εἶχεν ἰδρύσει εἶδος λέσχης γυναικείας ἀπὸ τὰς καλλιτέρας νέας τῆς Λέσβου, πρὸς τὰς ὁποίας νυμφευομένας ἀπηύθυνε πάντοτε μίαν ἀποχαιρετησθήριον ᾠδὴν,

Μίαν ἀπὸ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς παραθέτομεν κατὰ πρόχειρον μετάφρασιν:

«Στ' ἀλήθεια μοῦ ἔρχεται νὰ πεθάνω, ὅταν συλλογίζωμαι πῶς τὴν ἔπνιγε τὸ κλάμα ἐνῷ με ἄφινε; Μοῦ ἔλεγε: «Ἀλλοίμονο τί δυστυχισμένη ποῦ εἶμαι Σαπφὴ μου! Μὲ τί λύπη σ' ἀφίνω!»

«Κ' ἐγὼ τῆς ἀπαντοῦσα: «Φύγε με χαρὰ καὶ μὴ με ξεχνᾷς. Ξέρεις τί στοργικὰ ποῦ σ' ἐφρόντισα.

«Ἡ, ἂν τὸ ἐλθισμόνησες, ἄφησέ με νὰ σοῦ τὸ θυμίσω, ἀφησέ με νὰ μιλήσω πάλι γιὰ ὅλες τῆς γλυκεῖες ὥρες ποῦ ἐξήσαμε μαζή.

«Γιὰ ὅλα τὰ στεφάνια τῶν ἱων, τῶν ῥόδων καὶ τῶν κρίνων, με τὰ ὁποῖα ἐστολίζεσο στὸ πλευρό μου.

«Γι' ὅλα- τὰ περιδέραια τῶν ἀνοιξιάντικων λουλουδιῶν ποῦ ἔδενες γύρω στὸ λεπτοκαμωμένο λαιμό σου.

«Γιὰ ὅλα τὰ κύματα τοῦ βρενθίου, τοῦ βασιλικοῦ αὐτοῦ ἀρώματος ποῦ ἔχυσες στὸ νέο σου στήθος...»

Τὸ τελευταῖον ἄλλως τε ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς τῆς Σαπφούς, ἡ αὐτοκτονία τῆς, ἀποδεικνύει σαφῶς, κατὰ τὸν κ. Ραϊνάχ, ὅτι ἡ ποιήτρια, ἀκριβῶς διότι ἦτο τιμιωτάτῃ καὶ ἔζησε ζοὴν σεμνήν, ἠρθάνθη τόσον βαθειὰ τὴν ἐρωτικὴν ἀπελπισίαν διὰ τὴν ἀάρενην τοῦ Φάωνος καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ τερματίτῃ τὸν βίον τῆς. Μία ἐταῖρα δὲν θὰ ἔφθανε ποτὲ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἀλλὰ θὰ εὗρισκε προχείρους περὶ αὐτὴν διασκεδάσεις διὰ νὰ παρηγορηθῇ.

★

Ἀλλὰ δὲν ἔμειναν πεπεισμένοι ὅλοι οἱ Ἕλληνας ἀπὸ τῆς ἀπολογίας αὐτῇν τοῦ Ραϊνάχ. Οὕτω ὁ Μανρίκιος Κρουαζὲ εἶπεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς συντάκτην τοῦ Παρισικοῦ «Χρόνου».

Ἡ Σαπφὴ δὲν ἦτο ἐταῖρα. Τὸ γνωρίζομεν. Ὁ Θεόδωρος Ραϊνάχ μὴ ἀπέδειξε λαμπρότητα, ὅτι ἡ Σαπφὴ κατηγορήθη ἀδίκως λόγῳ μὴς ἀξιοκατακρίτου συγχύσεως. Τὰ ἦθη δὲν ἦσαν ὅμοια εἰς τὴν Λέσβον κατὰ τὸν ἔκτον αἰῶνα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ ἓνα ἢ δύο αἰῶνας.

Εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ ἐταῖραι, αἱ μὴ κλεισμέναι εἰς τοὺς γυναικωνίτας καὶ αἱ δυνάμεναι νὰ συχνάζουν ἐλευθέρως εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰ δειπνα διεκρίνοντο διὰ τὴν μόρφωσίν των, διὰ τὴν λεπτὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματός των καὶ τοὺς τρόπους των. Ἀλλ' εἰς τὴν Λέσβον μία γυνὴ ἡ ὁποία ἔχει τὸ αὐτὸ πνεῦμα, ἥτις διευθύνει μίαν σχολὴν μουσικῆς, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται πρὸ τοῦ κοινοῦ, δὲν εἶνε κατ' ἐξοχὴν μία ἐταῖρα.

Ὁ Ραϊνάχ ἔχει δίκαιον ὑποστηρίζων ὅτι ἡ Σαπφὴ εἶνε μία γυνὴ εὐγενοῦς καταγωγῆς καὶ δὲν ἔζησε περιφρονημένη ἀπὸ τὴν κοινωνίαν. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ ἐδῶ. Ὁ Ραϊνάχ ἀπεναντίας τραβᾷ πλέον

Ἡ Ἀγγλὶς ἠθοποιὸς Lydia Yavorska

ἐμπρός. Θέλει ὅτι ἡ Σαπφὼ εἶχεν ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ μᾶς τὴν δεικνύει ἐν μέσῳ τῶν γυναικῶν τῆς Λέσβου ὅπως ἡ Μαντάμ Δὲ Μαντενὸν μεταξὺ τῶν δεσποινίδων τοῦ Σαὶν-Σέρ. Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμῃ κανεὶς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κἂν παρομοίωσιν μεταξὺ τῶν νεωτέρων ἡθῶν καὶ τῶν ἡθῶν τῶν ἀρχαίων. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τότε ἦτο ἀληθές, δὲν εἶνε ἀληθές σήμερον—καὶ τάνάπαλιν».

Ἡ τιμὴ τῆς Σαπφοῦς συνεκίνησεν ἀκόμη καὶ τὸν Ἀνατόλ Φράνς, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συζήτησιν ταύτην, εἰπὼν :

«Καθὼς ὁ διάλογος τοῦ Πλάτωνος εἶνε μία ἀνύψωσις τοῦ ἀνδρός, οὕτω καὶ ἡ Σαπφικὴ ποιησις εἶνε μία ἀνύψωσις τῆς γυναικός.

Ἀλλ' ἡ γνώσις τοῦ «ἀγνοῦ πνεύματος» τὸ ὅποιον μᾶς προέρχεται ἀπὸ τοὺς πατέρας τῆς ἐκκλησίας εἶνε ξένη τόσον εἰς τὸν Πλάτωνα, ὅσον καὶ εἰς τὴν Σαπφῶ.

Τούτου λεγθέντος βλέπομεν σήμερον λαμπρότατα τι διαφέρει ἡ Σαπφικὴ ὁδὴ ἀπὸ τὸν δεῖνα ἢ δεῖνα μῖμον, ἐπὶ παραδείγματι, ἀπὸ τὸν διάλογον εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς θέτει ὁμιλοῦσας τὴν Λιάνην καὶ τὸ Κλωνάριον.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ἠπατῶντο ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἐν τῷ Λουκιανῷ οἱ αἰῶνες τῶν ἡθῶν καὶ τοὶ παρακεκινδυνευμένοι, ἐν τούτοις προκαλοῦν τὸν γέλωτα, ἔχουν ἓνα ὄφρος κωμικόν.

Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὴν Σαπφικὴν ὁδόν. Ὅταν οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ ὁμιλοῦν περὶ Σαπφοῦς λέγον «ὁ εὐγενέστατος ποιητὴς».

Τὸ ἔργον τῆς Σαπφοῦς, ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος, θεωρεῖται ἀρμόδιον πρὸς ὕμνησιν ἐναρέτων αἰσθημάτων.

Μόνον, ἡ Ἑλληνικὴ διανοητικὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ αἶσθημα τοῦ παραπτώματος εἶνε τελείως ξένον, δὲν ἐννοεῖ τὴν ἀρετὴν ὅπως ἡμεῖς τὴν ἐννοοῦμεν.

Τὸ ὅτι ἡ Σαπφὼ δὲν ὑπῆρξεν ἐταῖρα, εἶνε ἀληθές. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τὸ ὅτι αὐτὴ ἔβαλε πολὺ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὸ ἔργον τῆς.

Ὁ Ραϊνάχ παραβάλλει τὴν γλῶσσάν τῆς μὲ τὴν τῆς Μαντάμ Δὲ Σαβινιέ. Παρομοίωσις παράτολμος! Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀγνοῶμεν, ὅτι τὰ ἦθη καὶ τὸ κλίμα τοῦ Λεβροῦ δὲν ἦσαν ὅμοια μὲ τὰ τῆς Λέσβου.

Κατ' οὐσίαν—συμπεραίνει ὁ Ἀνατόλ Φράνς—ὁ Πλούταρχος εἶπε τὴν ἀλήθειαν γράφας: «Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡ γυνὴ αὐτὴ ψάλλει εἶνε ἀναμεμιγμένον μὲ φωτιά.»

★

Τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης τῆς Σαπφοῦς ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ἡ παράδοσις κατηγορεῖ τὴν Σαπφῶ, ὅτι ἀπετέλεσε τὸ ὄνειδος τοῦ φύλου τῆς, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς, ὅτι ἔθειλε τοὺς ὥραίους νέους τοῦ καιροῦ τῆς οὐ μόνον διὰ τῶν ποιημάτων τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἐρώτων τῆς, καὶ ὅτι ἐν τέλει, ἡττηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀδιαφορίας τοῦ Φάωνος, οὐτινος ἠρράσθη ἐμμανῶς, παρέδωκεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρωτευμένων τὸ θανάσιμον ἐκεῖνο πῆδημα τῆς πρὸς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸ νότιον ἀκρωτήριον τῆς Λευκάδος.

Ὁ κ. Ραϊνάχ ἀπέδειξεν ὅτι αἱ κατηγορίαι αὗται πῖσαι ἦσαν ἀνυπόστατοι καὶ ὅτι ἡ Σαπφὼ παραμεινὰς λίαν νεαρά χήρα ἀρροσιώθη εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρὸς τῆς Κλεΐδος, χάριν τῆς ὁποίας ἴδρυ-

σεν ἑταίριαν, εἶδος τι οἰκοτροφεῖον διὰ τὰς νεάνιδας, εἰς ἃς ἐδίδασκε ποίησιν καὶ μουσικὴν.

Ὁ κ. Ραϊνάχ ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς Σαπφῶς. Ἀλλὰ γνωρίζει τὸ ὄνομα τοῦ πενθεροῦ της, ὅστις ἐκαλεῖτο Σκαμανδρόννημος. Γνωρίζει ἐπίσης ὅτι ἡ Σαπφῶ εἶχε τρεῖς ἀδελφούς, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο μέγας οἰνέμπορος καὶ ἠυδοκίμει ἄριστα εἰς τὸ ἐμπόριόν του. Ἀλλ' ἐμπλακεῖς εἰς τοὺς ἔρωτας τῆς ἑταίρας Ροδόπιδος κατήντησεν εἰς τὴν ψάθαν, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἡ Σαπφῶ ἐθλίβη πολὺ διὰ τοῦτο καὶ συνέταξε τρυφερά καὶ ὠραία ποιήματα τὰ ὁποῖα ὁ κ. Ραϊνάχ μετέφρασε πρὸς τοὺς Ἀκαδημαϊκούς.

Κατόπιν τόσοῦ ὠραίας σύνηγορίας, γράφει ἡ «Ματέν», ἡ Κυρία χήρα Σαπφῶ, διευθύντρια Οἰκοτροφεῖου καὶ ποιήτρια, ἠθωώθη.

Πρὸ ἡμερῶν ἐν τῷ αὐτῷ Δικαστηρίῳ εἶχε δικασθῇ ἡ Φρύνη, χάρις δὲ εἰς τὴν συνηγορίαν τοῦ κ. Παύλου Ζιγάρ ἠθωώθη ἡ κατηγορουμένη, ἀναιρεθείσης τῆς κατηγορίας ἐπὶ ἀσεμνότητι ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Δικαστηρίου, πρὸ τοῦ ὁποῖου, ἵνα συγκινήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τοὺς δικαστάς, ἀπεκάλυψε μέρος τῆς παγκάλου γυμνότητος. Οἱ ἀκαδημαῖκοι μετὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κ. Ζιγάρ ἐδέχθησαν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἔνοχος τοιοῦτου παραπτώματος.

Ὁ Ἑλληνικὸς ναὸς τοῦ Καῖρου ἀνεγερθεὶς δαπάναις τοῦ κ. Τσανακλῆ.

Ποικίλη Λεξις

Ἐωαισόδιον τοῦ Φλωμπέρ.

Ἡ «Γαλλικὴ Ἐπιθεώρησις» δημοσιεύει μερικὰς ἀνεκδότους σελίδας τοῦ Φλωμπέρ. Αἱ σελίδες αὗται ἀποτελοῦσι τὸ Ἡμερολόγιον ταξιδίου, τὸ ὁποῖον ὁ Φλωμπέρ ἐπεχείρησεν εἰς τὰ Πυρηναιὰ κατὰ τὸ 1840, περιέχουσι δὲ τὴν ἀφήγησιν μιᾶς διασώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κυρίας Μποδάρυ» μετέσχεν εἰς τὸ Μπίαρριτς.

Ὁ Φλωμπέρ περιεπάτει ἐπὶ τῆς παραλίας, ὅτε παρετήρησεν εἰς τὸ πέλαγος δύο ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο πνιγόμενοι. Ἐπὶ τῆς παραλίας δὲν εὕρισκοντο ἀκτοφύλακες καὶ μερικὰ πρόσωπα εὕρισκόμενα εἰς τὴν προκυμαίαν οὐδόλως ἐφαίνοντο συγκινούμενα.

Συγκινηθεὶς ἐκ τῶν ἀπελπιστικῶν κραυγῶν μιᾶς μελανεῖμονος κυρίας, τὴν ὁποίαν ὁ Φλωμπέρ ὑπέλαβεν ὡς μητέρα τῶν κινδυνευόντων, ἠσθάνθη τὴν ψυχὴν τὴν αἰρομένην εἰς ἡρωϊσμόν, καὶ ἀφαιρέσας τὰ ὑποδήματά του καὶ τὸν σάκκον του, ἐρρίφθη ἐντὸς τῆς θαλάσσης μετὰ τοσαύτης ψυχραιμίας, μεθ' ὅσης ἐκολύμβη καθημερινῶς, εἰς τρόπον ὥστε προσεχώρει

πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν κινδυνευόντων λησμονήσας σχεδὸν ὅτι μετέβαινεν ἐκεῖ διὰ νὰ σώσῃ δύο ὁμοίους του. Ἐν τούτοις τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἔφερεν ἐκλύον ἀρκετὰ τὰς κινήσεις του.

Μετά τινα λεπτά συνήντησε δύο ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐρρυμούλκουν πρὸς τὴν παραλίαν μετ' ἀρκετῆς δυσκολίας κάποιον ἄλλον ἀναίσθητον. Ὁ Φλωμπέρ προσεφέρθη διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ἀλλ' ὁ εἰς αὐτῶν τῷ εἶπε:

— Εἶνε καὶ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἐξηφανίσθη!

— Ἀς ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἀνέυρωμεν! ἀπήντησεν ὁ Φλωμπέρ καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἤρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ πέλαγος. Ἀλλ' ἐπῆρχετο αἰφνιδίᾳ καταιγὶς με ἀστραπάς καὶ βροντάς καὶ τὰ κύματα ἤρχισαν νὰ καθίστανται ἀπειλητικά. Καὶ ἀφοῦ μάτην ἐξήτασαν τὴν θάλασσαν, ὁ Φλωμπέρ καὶ ὁ σύντροφός του ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου εἶχεν ἤδη ἐκπνεύσει ὁ πρῶτος κομισθεὶς.

Τὸ πλῆθος περιεκύκλωσε τὸν Φλωμπέρ καὶ τὸν συνεγαίρετο. Ἀλλὰ μετὰ δέκα λεπτά τὸν ἐλησμόνησε καθ' ὁλοκληρίαν, ὅπως συμβαίνει συνήθως.